

Aan Dr. A. KUYPER,
Hoofddirecteur van „de Standaard.”

Hooggeleerde Heer en Broeder !

Op Uw vereerend verzoek in de Driestar „Critiek” van 15 Maart j.l., mijn oor sinds dien te luisteren leggend, naar wat Ge op enkele punten van mijn „open brief”: „Gij, Calvinisten,” als tikjes van voorloopige critiek, op mij hadt aan te merken, zoo drong zich steeds meer aan mij de bekende vraag op: „welt ook een fontein uit éézelfde ader het zoet en het bitter?”¹⁾

Uw critiek begon op 15 Maart zoo verrassend vriendelijk, in apostolische „aangenaamheid”²⁾; de broedertoon en vaderlijke toegenegenheid klonken er zoo duidelijk in door.

Maar, ai mij! hoe cindigde, zonder eenige nadere aanleiding mijnerzijds, deze Uwe zoo vriendelijk-aangevangen critiek in een reeks, soms zeer grievende, onbroederlijkheden, die den alouden Spreukendichter mij beter deden verstaan, toen hij eens klaagde: „Daar is één, die woorden als steken van een zwaard onbedachtelijk uitspreekt, maar de tong der wijzen is medicijn.”³⁾

Uw critiek begon met te erkennen: „den ernst en eenheidszin, waarin hier critiek geboden werd”; achtte het zelfs „uitstekend, dat deze critiek niet uitbleef,” die „boeien kon”; en keurde daarom den criticus „aanspraak op dank” waardig. Maar al heel spoedig werd de toon Uwer critiek al wreveliger en meer persoonlijk-agressief, tot het brandmerk van „opruier” en „ontoe-rekenbaar” ten slotte den te voren als „geachten schrijver” en „ernstig criticus” begroeten opponent, smalend werd opgedrukt.

¹⁾ Jac. 3:11.

²⁾ Col. 4:6.

³⁾ Spreuken 12:18.